Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
N. WAHL
представено на 4 февруари 2016 година[1]

Дело C-211/15 P

Orange SA, по-рано France Télécom
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Помощ, приведена в действие от Френската република в полза на France Télécom, отнасяща се до реформата на финансирането на пенсиите на държавните служители, работещи за France Télécom — Намаляване на насрещната престация, дължима от France Télécom на държавата — Решение, с което помощта се обявява за съвместима с вътрешния пазар при определени условия — Наличие на предимство — Относима референтна рамка — Отчитане на „неблагоприятно структурно положение““

1. С настоящата жалба Orange SA (наричано по-нататък „Orange“), по-рано France Télécom, иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 26 февруари 2015 г. по дело Orange/Комисия[2], с което е отхвърлено искането му за отмяна на Решение 2012/540/ЕС на Комисията от 20 декември 2011 година относно Държавна помощ C 25/08 (ex NN 23/08) реформа на финансирането на пенсиите на държавните служители, работещи за France Télécom, приведена в действие от Френската република в полза на France Télécom[3].

2. Сред въпросите, повдигнати в жалбата, Съдът по-специално следва да определи дали Общият съд правилно е потвърдил спорното решение относно наличието на икономическо предимство в полза на France Télécom. В частност се налага да обсъди дали избраната от Европейската комисия „референтна рамка“ с оглед идентифицирането на такова предимство е била правилно дефинирана по отношение на спорните, т.нар. мерки за „компенсация“, приети в особения контекст на реформата на начина на финансиране на пенсиите на държавните служители, работили по-рано за France Télécom.

3. Според мен делото предоставя особена възможност да бъде уточнено, че освен в хипотезата, отговаряща на изведените в решение Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg критерии[4], обстоятелството, че държавна мярка има за цел да освободи дадено предприятие от предполагаемо структурно или конкурентно неблагоприятно положение, не би могло да изключи квалифицирането на тази мярка като помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — T-385/12, EU:T:2015:117, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

3 — ОВ L 279, стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“.

4 — C-280/00, EU:C:2003:415.

I – Обстоятелства, предхождащи спора

4. Обстоятелствата, предхождащи спора, както са изложени в обжалваното съдебно решение, могат да бъдат описани по следния начин:

„1 Мерките, предмет на настоящото дело, се изразяват във въведени през 1996 г. промени в схемата на разходите на жалбоподателя Orange, чиято фирма по това време е France Télécom, свързани с плащането на пенсиите на неговите служители със статут на държавен служител.

2 Тази схема, установена при създаването на France Télécom през 1990 г. като предприятие извън държавната администрация с Loi nº 90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications (Закон № 90-568 от 2 юли 1990 г. относно организацията на обществената услуга на пощите и далекосъобщенията, JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069, наричан по-нататък „законът от 1990 г.), е изменена с Loi nº 96-660, du 26 juillet 1996, relative à l'entreprise nationale France Télécom (Закон № 96-660 от 26 юли 1996 г. относно националното предприятие France Télécom, JORF от 26 юли 1996 г., стр. 11398, наричан по-нататък „Закона от 1996 г.“). Новата схема е въведена по повод, от една страна, учредяването на France Télécom като акционерно дружество, както и излизането му на борсата и отварянето на значителен дял от капитала му, и от друга страна, на пълното отваряне за конкуренция на пазарите, на които то оперира, във Франция и в другите държави членки на Европейския съюз.

3 Що се отнася до отговорностите, свързани с финансирането на социалноосигурителните плащания на служителите със статут на държавен служител, законът от 1996 г. изменя насрещната престация, която France Télécom е било длъжно съгласно член 30 от закона от 1990 г. да внася в държавната хазна за уреждането и плащането от държавата на отпуснатите пенсии на неговите служители със статут на държавен служител (наричана по-нататък „спорната мярка“).

4 Законът от 1990 г. предвижда за France Télécom задължение да внася в държавната хазна като насрещна престация за уреждането и плащането от държавата на отпуснатите на неговите служители със статут на държавен служител пенсии сумата на удръжките от заплатата на служителя със ставка, определена в член L. 61 от френския Code des pensions civiles et militaires de retraite (Кодекс за гражданските и военните пенсии), и допълнителна вноска, която осигурява пълното покритие на изплатени и предстоящи за плащане пенсии на неговите пенсионирани служители.

5 France Télécom участва и в т.нар. „компенсационни“ и „свръхкомпенсационни“ схеми, в които се предвижда прехвърляне, за да се осигури равновесието между пенсионните схеми на държавните служители в други обществени организации.

6 Законът от 1996 г. изменя насрещната престация, предвидена в член 30 от закона от 1990 г., в съответствие с изложените по-долу условия. Първо, France Télécom е задължено да внася удръжките от заплатата на служителя, чийто размер остава непроменен в сравнение със закона от 1990 г. Второ, то е задължено да прави „погасителна вноска „от работодателя“, която заменя дотогавашната вноска от работодателя. Тази нова вноска се основава на „конкурентна ставка на равно заплащане“, която от своя страна се базира на уеднаквяване на нивото на задължителните социални и данъчни вноски върху заплатите във France Télécom и в останалите предприятия от сектора на далекосъобщенията, спрямо които се прилага общият режим за социалноосигурителните плащания, за тези от рисковете, които са общи за обикновените и държавните служители, като се изключват рисковете, които не са общи за обикновените и държавните служители (по-специално за безработица и за вземания на служителите в случай на оздравителен план или прекратяване на дейността на

предприятието по съдебен ред). Трето, France Télécom е задължено да направи „извънредна вноска с определен размер“, фиксирана на 37,5 милиарда FRF (равни на 5,7 милиарда EUR), определен с Loi nº 96-1181, du 31 décembre 1996, portant loi de finances pour 1997 (Закон № 96-1181 от 31 декември 1996 г. за приемане на Закона за държавния бюджет за 1997 г., JORF от 31 декември 1996 г., стр. 19490). Посочената вноска включва, от една страна, годишните провизии (3,6 милиарда EUR), които France Télécom е начислявало до 1996 г. за покриване на предвидените към този момент разходи за бъдещи пенсии на държавните служители, и от друга, допълнителна сума (2,1 милиарда EUR).

7 Освен това законът от 1996 г. изключва France Télécom от приложното поле на схемите за компенсация и свръхкомпенсация.

[…]

9 С писмо от 20 май 2008 г. Комисията уведомява Френската република за решението си да открие процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 от ДФЕС (наричано по-нататък „решението за откриване на процедура“) по отношение на разглежданата помощ. Френската република представя становището си на 18 юли 2008 г.

[…]

12 На 20 декември 2011 г. Комисията приема [спорното] решение[…], с което разглежданата помощ е обявена за съвместима с вътрешния пазар при определени условия.

13 В [спорното] решение Комисията приема, че спорната мярка е държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС.

14 Що се отнася по-специално до преценката на икономическото предимство, Комисията установява, че спорната мярка предоставя икономическо предимство на France Télécom, понеже възлага на държавата нов тежък разход, свързан с уреждането и плащането на отпуснатите пенсии на държавните служители на France Télécom, намалявайки насрещната престация, плащана дотогава от France Télécom.

15 В това отношение Комисията, от една страна, в съображение 105 от [спорното] решение изчислява размера на въпросната помощ като годишната разлика между погасителната вноска „от работодателя“, плащана от France Télécom в приложение на закона от 1996 г., и разходите, които то би платило на основание закона от 1990 г., а от друга страна, в съображение 113 от [спорното] решение приема, че плащането на извънредната вноска с определен размер е намалило размера на получената от France Télécom помощ.

16 Комисията също така приема, че спорната мярка е селективна, защото се отнася единствено до France Télécom, и че нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, тъй като позволява на France Télécom да има счетоводен баланс с по-малко задължения, което му е позволило да се развива на постепенно отварящите се за конкуренция пазари на далекосъобщителни услуги във Франция и в други държави членки.

17 След това Комисията извършва оценка за съвместимостта на спорната мярка с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС и стига до извода, че тя не отговаря на принципа на пропорционалност, тъй като не позволява уеднаквяване на условията на конкуренция. Според Комисията насрещната финансова престация, заплащана от France Télécom на държавата, не е равна на всички социалноосигурителни разходи, които са част от бюджета на конкурентите на France Télécom.

18 Ето защо Комисията установява, че за да бъде изпълнен предвиденият в член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС критерий за съответствие с общия интерес, съвместимостта на разглежданата помощ с вътрешния пазар изисква погасителната вноска „от работодателя“, дължима от France Télécom, да бъде изчислена и удържана така, че да се уеднаквят нивата на всички задължителни социални и данъчни разходи върху заплатите между France Télécom и останалите предприятия от сектора на далекосъобщенията, спрямо които се прилага общият режим за социалноосигурителните плащания, като се отчетат и необичайните рискове за наетите от France Télécom обикновени и държавни служители. Тази вноска трябва да бъде удържана от France Télécom, считано от датата, на която сумата на извънредната вноска с определен размер, капитализирана със сконтовия процент, произтичащ от прилагането на Известие на Комисията относно метода за определяне на референтните и сконтовите лихвени проценти (ОВ C 232, 1996 г., стр. 10, наричано по-нататък „известието за референтните лихвени проценти“), достигне сумата на вноските и разходите, които France Télécom би трябвало да плаща съгласно член 30 от закона от 1990 г.

19 Разпоредителната част на [спорното] решение гласи:

„Член 1

Държавната помощ, произтичаща от намаляването на насрещната престация, платима на държавата за уреждането и плащането на отпуснатите пенсии, в приложение на Кодекса за гражданските и военните пенсии, на държавните служители на France Télécom съгласно [закона от 1996 г.] за изменение на [закона от 1990 г.], е съвместима с вътрешния пазар съгласно изложените в член 2 условия.

Член 2

Погасителната вноска „от работодателя“, дължима от France Télécom съгласно член 30, буква в) от [закона от 1990 г.], е изчислена и удържана по такъв начин, че да се уеднаквят нивата на всички задължителни социални и данъчни разходи върху заплатите между France Télécom и останалите предприятия от сектора на далекосъобщенията, предмет на общото право за социалноосигурителните плащания.

За да изпълни това условие, в срок от седем месеца след уведомяването за настоящото решение Френската република:

а) изменя член 30 от [закона от 1990 г.] и нормативните или други текстове за прилагането му по такъв начин, че базата за изчисляването и удържането на погасителната вноска „от работодателя“, дължима от France Télécom, да не се ограничават само до рисковете, които са общи за обикновените и държавните служители, а да включват и необичайните рискове;

б) удържа от France Télécom, от датата, на която сумите на извънредната вноска, въведена със [закона от 1996 г.], капитализирани със сконтовия процент, произтичащ от прилагането на [известието за референтните лихвени проценти], приложими в настоящия случай, са равни на сумата на вноските и разходите, които France Télécom би продължило да плаща съгласно член 30 от [закона от 1990 г.] в първоначалната му редакция, погасителната вноска „от работодателя“, изчислена съгласно реда и условията, посочени в буква а), като се вземат предвид общите и необичайните рискове за обикновените и държавните служители“.

II – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

5. На 22 август 2012 г. Orange подава жалба в секретариата на Общия съд, с която иска да се отмени спорното решение.

6. В подкрепа на жалбата си Orange излага четири основания. Първото основание е грешки при прилагане на правото и в преценката, както и неизпълнение на задължението за мотивиране, доколкото Комисията приела, че спорната мярка е държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Второто основание, изложено при условията на евентуалност, е грешки при прилагане на правото и в преценката при разглеждането дали спорната мярка е съвместима с вътрешния пазар. Третото основание, също изложено при условията на евентуалност, е грешка в преценката и неизпълнение на задължението за мотивиране при преценката на периода, през който определената в спорното решение помощ се неутрализира от извънредната вноска с определен размер. Четвъртото основание е нарушение на процесуалните права.

7. С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата изцяло и осъжда Orange да заплати съдебните разноски.

8. Жалба срещу спорното решение е подадена на 2 март 2012 г. в секретариата на Общия съд и от Френската република по дело T-135/12. Постановеното по това дело решение[5], с което посочената жалба също е отхвърлена и Френската република е осъдена да заплати съдебните разноски, обаче не е обжалвано.

III – Искания на страните и производство пред Съда

9. Orange моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да се произнесе окончателно по същество и да уважи исканията му, направени в първоинстанционното производство;

— при условията на евентуалност, да препрати делото на Общия съд и

— да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски.

10. Комисията моли Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

11. Страните представят позициите си писмено и устно в съдебното заседание от 3 декември 2015 г.

5 — Решение Франция/Комисия (T-135/12, EU:T:2015:116).

IV – Анализ на жалбата

12. В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три основания —грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката му, съответно, за наличието на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, за съвместимостта на спорната мярка с вътрешния пазар и за периода, през който помощта, определена в спорното решение, е неутрализирана от извънредната вноска с определен размер.

13. Тъй като въпросите, повдигнати в рамките на първото основание, са деликатни, ще съсредоточа анализа си върху него, като уточнявам, че според мен останалите наведени основания не създават особени затруднения.

А– *Предварителни бележки за контекста на приемането и за естеството на спорните мерки*

14. Както посочих в увода на заключението, настоящото дело се отнася до много особени национални мерки за компенсация, взети в контекста на реформата на статута на France Télécom вследствие неговата приватизация.

15. За да разгледам правилно поставените въпроси, ми се струва полезно да припомня някои обстоятелства и да направя известни уточнения за естеството на спорните мерки и за контекста, в който са приети.

16. По силата на закона от 1990 г. France Télécom е създадено като обществен оператор със статут на юридическо лице, след като дотогава е било главна дирекция към Министерството на пощите и далекосъобщенията заедно с La Poste.

17. Независимо от тази промяна в статута то продължава да назначава лица със статут на държавен служител чак до 1997 г.

18. Като продължение на предходната бюджетна практика относно финансирането на пенсиите на бившите държавни служители на France Télécom, в член 30 от закона от 1990 г. се предвижда, от една страна, че уреждането и плащането на отпуснатите на държавни служители на France Télécom пенсии се осъществява от държавата, а от друга страна, че като насрещна престация France Télécom се задължава да плаща в държавната хазна не само удръжките от заплатата на своите служители, но и „допълнителна вноска“, която осигурява пълното покритие на разходите за пенсии, свързани с неговите пенсионирани служители.

19. Т.нар. допълнителна вноска „от работодателя“, която France Télécom е задължено да плаща, е определена като разликата между общата сума на платените от френската държава пенсии и частта, платена от заплатите на работещите държавни служители.

20. С други думи, France Télécom е следвало да поеме всички разходи за пенсии на своите пенсионирани държавни служители (включително на бившите държавни служители в Министерството на пощите и далекосъобщенията), от които се приспадат удръжките от заплатите на работещите държавни служители.

21. Трябва да се отбележи, че фактически France Télécom е осчетоводявало разходите във връзка с пенсиите въз основа на платените вноски. Поради сигурното нарастване на разходите, с оглед на предвидимата тенденция при изплащаните на бившите му държавни служители пенсии, France Télécom също така е заделяло по сметките си годишна провизия, предназначена да разпредели очаквания ефект от бъдещото увеличение на плащанията за период от 30 години.

Общата сума на заделените до 1996 г. провизии е била около 3,6 милиарда евро [6].

22. Със закона от 1996 г. France Télécom е учредено като акционерно дружество по френското право. Макар, считано от 1997 г., France Télécom да преустановява наемането на държавни служители, вече назначените държавни служители в дружеството остават да работят в него като запазват както своя статут, така и гаранциите си, включително условията на работа, които са същите като на другите държавни служители.

23. Размерът на сумите, удържани от възнагражденията на работещите във France Télécom държавни служители, намалява с темпа на излизането им в пенсия, което същевременно води до увеличаване и на разходите за тези пенсии, поради което е предвидено допълнителната вноска постоянно да се увеличава (до момента, когато процентът на смъртност при пенсионираните лица надвиши процента на излизащите в пенсия).

24. Именно при тези условия френският законодател решава да измени схемата за финансиране на пенсиите на държавните служители на France Télécom.

25. Съгласно закона от 1996 г. занапред то е задължено да плаща единствено погасителна вноска, която да уеднакви социалните разходи върху възнагражденията между France Télécom и останалите предприятия от сектора на далекосъобщенията, за рисковете, които са общи за обикновените и държавните служители. Това означава, че финансовият разход, наложен на France Télécom, се свежда до плащането на вноска, а разходите, свързани с изплащането на пенсиите на неговите бивши държавни служители, се поемат от държавата. Това означава и че France Télécom не е длъжно да плаща някои от вноските, плащани от конкурентите на France Télécom за рисковете, които не са общи за обикновените и държавните служители, и по-специално за безработица и за вземания на служителите в случай на оздравителен план или прекратяване на дейността на предприятието по съдебен ред.

26. Накрая е важно да се отбележи, че реформата на финансирането на пенсиите във France Télécom е извършена в контекст на увеличаваща се либерализация на пазара на далекосъобщенията на европейско равнище, т.е. ефектите от нея потенциално се проявяват на постепенно отварящ се за конкуренцията пазар. Ето защо в съображение 49 от спорното решение Комисията изтъква, че „желанието за насърчаване на разширяването на France Télécom към различни от Франция европейски пазари се появява със закона от 1996 г. и отварянето на предприятието за частен капитал, както е видно от декларациите при разискванията по проекта“.

Б– *По първото основание — грешки при прилагане на правото при преценката на условията, които трябва да са изпълнени, за да бъде спорната мярка квалифицирана като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС*

27. С първото основание жалбоподателят оспорва квалифицирането на спорната мярка като „държавна помощ“ в много аспекти, които отчасти се припокриват. Отбелязвам по-специално, че проблемите относно идентифицирането на икономическо предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, предмет на първата част от първото основание, са тясно свързани с тези относно селективността на разглежданата мярка, предмет на втората част от това основание, и евентуално тези въпроси биха могли да бъдат разгледани заедно.

28. Въпреки тази констатация, за прегледност ми се струва за предпочитане на първото основание да бъде отговорено, като се следва, доколкото е възможно, структурата на доводите на жалбоподателя.

6 — Вж. съображение 19 от спорното решение.

1. По първата част — грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката дали е налице предимство

а) Доводи на жалбоподателя

29. По същество Orange изтъква, че Общият съд е допуснал множество грешки при прилагане на правото, когато преценява дали е налице предимство в полза на France Télécom по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Според Orange спорната мярка, и по-специално въведеното със закона от 1996 г. облекчаване за вноските за пенсии, които France Télécom е задължено да внася, цели да компенсира това, което то определя като „неблагоприятно структурно положение“. Това неблагоприятно положение следвало от закона от 1990 г., който предизвикал значителни разходи във връзка с финансирането на пенсиите на бившите му държавни служители в сравнение с разходите на други конкурентни икономически оператори. Ето защо спорната мярка не водела до поставянето му в по-благоприятно конкурентно положение спрямо конкурентните предприятия.

30. Неговите доводи систематично се делят на три точки.

31. На първо място, то изтъква, че в точки 42 и 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно приел, че компенсационният характер на спорната мярка не допуска да се изключи квалифицирането ѝ като държавна помощ, освен в случаите, когато, в съответствие с установените в решение Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg принципи[7], разглежданата държавна намеса трябва да се счита за насрещната престация за престациите на предприятия, на които е възложена услуга от общ икономически интерес с оглед изпълнението на задълженията за обществени услуги. В това отношение то счита, че възприетото в обжалваното съдебно решение тълкуване на някои решения на Съда[8] и на Общия съд[9] е неправилно.

32. На второ място, Orange счита, че неговото становище, основано на наличието на неблагоприятно структурно положение, намира солидна подкрепа в решение Enirisorse[10], обратно на приетото от Общия съд в точки 39 и 41 от обжалваното съдебно решение.

33. На трето и последно място, Orange твърди, че в точка 41 от обжалваното съдебно решение Общият съд е определил неправилно референтната рамка, а именно „стандартното“ положение, което позволява да се определи обичайно приложимото положение. В случая за отправна точка трябвало да се приеме схемата, приложима към конкурентните предприятия за вноските за финансиране на пенсиите на техния персонал, а не тази, която следва от положението на France Télécom, такова каквото би било, ако законът от 1990 г. все още бе в сила.

б) Анализ

34. Преди да разгледам по-подробно различните аспекти от доводите на жалбоподателя — свързани в крайна сметка с едни и същи проблеми — трябва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика за помощи се считат по-специално видовете намеса, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи бюджета на едно предприятие, и

7 — C-280/00, EU:C:2003:415.

8 — Решение Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия (C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, EU:C:2011:368, т. 90—92).

9 — Решение British Telecommunications и BT Pension Scheme Trustees/Комисия (T-226/09 и T-230/09, EU:T:2013:466, т. 71).

10 — C-237/04, EU:C:2006:197.

които, без да бъдат субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и пораждат същите последици [11]. Съдът в частност уточнява, че разходите, свързани с възнагражденията на служителите, по естеството си натоварват бюджета на предприятията, независимо дали тези разходи произтичат от правни задължения или от колективни договори [12].

35. Пак според постоянната съдебна практика понятието „предимство“, неразривно свързано с квалифицирането на дадена мярка като държавна помощ, има обективен характер, независимо от мотивите на авторите на съответната мярка. Ето защо естеството на преследваните от държавните мерки цели и тяхната обосновка са без значение за квалифицирането им като държавна помощ. Всъщност член 107, параграф 1 ДФЕС не прави разграничение между съответните мерки за намеса на държавата въз основа на причините и целите, а ги определя съобразно техните ефекти [13].

36. Учудващо е, че в рамките на тази част [14] жалбоподателят не оспорва изрично отправния пункт за преценката на Общия съд, формулиран в точка 37 от обжалваното съдебно решение. Там се посочва, че „[в] случая е безспорно, че като намалява разходите за социално осигуряване, въведени със закона от 1990 г., законът от 1996 г. подобрява правното положение на France Télécom в сравнение с предходната схема, и следователно по принцип е създал предимство в негова полза“.

37. В случая обаче стои въпросът дали, като е потвърдил подхода на Комисията в спорното решение Общият съд по един или друг начин е нарушил методологията за идентифициране на предимство. Въпреки сравнително техническия характер на разглежданите мерки изборът на относимата референтна точка, която се оказва от ключово значение за идентифицирането на икономическото предимство, от което се било възползвало France Télécom, и следователно за квалифицирането на тези мерки като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, подлежи на контрол в рамките на производството по обжалване [15].

38. В тази насока припомням, че Комисията приема за „нормална схема“ — т.е. за референтна схема, от която се отклонява приетата през 1996 г. спорна мярка — схемата, приложима към пенсиите на държавните служители на France Télécom след приватизацията му през 1990 г. Този избор е потвърден от Общия съд в точка 37 и сл. от обжалваното съдебно решение.

39. Според мен той не е неправилен.

40. Първо, що се отнася до довода, изведен от решение Enirisorse [16], макар да е вярно, че съгласно това решение дадена мярка не може да бъде квалифицирана като държавна помощ, ако се свежда до предотвратяване на натоварването на бюджета на получателя на тази помощ с разход, който не би съществувал при обичайни условия, следва да се докаже още, че спорната мярка има връзка с предходна държавна мярка и че цели да премахне последиците на последната мярка. Това съдебно решение не извежда някаква теория за неблагоприятното структурно положение, а се отнася, както правилно отбелязва Общият съд, до особения случай на схема, която е двупосочно отклонение от общия правен режим.

11 — Решения France Télécom/Комисия (C-81/10 P, EU:C:2011:811, т. 16 и цитираната съдебна практика) и Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9, т. 33 и цитираната съдебна практика).

12 — Решение Белгия/Комисия (C-5/01, EU:C:2002:754, т. 39).

13 — Решения France Télécom/Комисия (C-81/10 P, EU:C:2011:811, т. 17 и цитираната съдебна практика) и BVVG (C-39/14, EU:C:2015:470, т. 52 и цитираната съдебна практика).

14 — В рамките на третата част от първото основание той обаче упреква Общия съд, че е констатирал просто, че законът от 1996 г. е подобрил финансовото положение на France Télécom, „без да анализира действителния или потенциален ефект върху съответния пазар“.

15 — И то независимо че някои аспекти от доводите на Orange изглеждат или просто като повторение на доводи, вече изложени пред Общия съд, или като преценка и квалификация на фактите, извършени от Общия съд.

16 — C-237/04, EU:C:2006:197, т. 43—49.

41. Важно е да се подчертае, че предмет на решение Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) е много особена държавна мярка, свързана с обща норма на гражданското право, която позволява само в изчерпателно изброени случаи акционерите да се оттеглят от дружество, като им бъдат изплатени акциите. В отклонение от тази обща норма италианският законодател предвижда, че единствено акционерите на предприятието Sotacarbo могат да се оттеглят при определени случаи, като в същото време се възползват от изплащането. Тази възможност за дерогиране е отменена с приет няколко години по-късно закон, съгласно който, ако акционерите на Sotacarbo, сред които е дружество Enirisorse, използват възможността да се оттеглят, стойността на техните акции занапред няма да им бъде възстановявана. Последната мярка цели именно да премахне предимството, което тези акционери са получили при прилагането на посочената схема, като при упражняване на изключителната възможност да се оттеглят им налага да се откажат от всякакви права върху имуществото на дружеството и да внесат дължимите вноски в капитала. Така мярката предотвратява утежняването на бюджета на въпросното дружество с разходи вследствие прилагането на изключителния режим, а именно изплащането на акциите на дружествата акционери, което не е било предвидено от обичайно приложимия за него режим.

42. Възприетото от Съда прагматично разрешение по това дело се основава на факта, че спорната мярка е тясно свързана с приложимия по-рано дерогационен режим. Следователно тази мярка, която просто неутрализира предоставеното по-рано на Enirisorse предимство под формата на изключителна възможност за оттегляне, не води до предоставяне на икономическо предимство в полза на предприятие Sotacarbo [17].

43. Не така стоят нещата в настоящия случай.

44. Всъщност по силата на закона от 1990 г. France Télécom е задължено да прави специфични разходи, които явно се различават от дължимите по общата схема на пенсионното осигуряване, но не могат да се считат за отклонение от общия правен режим, тъй като дотогава вноските за пенсии на държавните служители не са подчинени на общата схема на пенсионно осигуряване. Всъщност системата за финансиране на пенсиите на държавните служители следва от схема, която е юридически различна и ясно отделена от схемата, приложима спрямо обикновените служители, каквито са наетите от конкурентите на France Télécom лица.

45. В частност не се установява вноските, свързани с разходите за пенсии на държавните служители, да се подчиняват на общата схема на пенсионно осигуряване, което би дало основание за извода, че обичайно приложима в случая е последната. Обратно на твърдяното от Orange, спорната мярка не цели да предотврати налагането на France Télécom на разход, който в обичайния случай не би следвало да утежнява бюджета му. В настоящия случай няма основание да се твърди, че приложимата от 1996 г. схема е трябвало да поправи факта, че на France Télécom са били възложени допълнителни разходи вследствие на специфична схема, от които са освободени конкурентните предприятия, спрямо които се прилага общият правен режим при нормалните пазарни условия.

46. Безспорно е, че като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС се квалифицират мерките, предоставени с държавни ресурси, които поставят предприятието получател в *по-благоприятно финансово положение в сравнение с конкурентите му* или които трябва да се считат за *икономическо предимство, което предприятието получател не би получило при нормални пазарни условия* [18].

17 — Заключение на генералния адвокат Poiares Maduro по дело Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:21, т. 32).

18 — Вж. в този смисъл решения Libert и др. (C-197/11 и C-203/11, EU:C:2013:288, т. 83 и цитираната съдебна практика) и Франция/Комисия (C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 94 и цитираната съдебна практика).

47. Посочването на *нормалните пазарни условия* и/или на *положението на други конкуренти* според мен би имало смисъл само ако е желателно да се направи сравнителен анализ предвид конкретно разглежданата мярка, която сама по себе си не би могла да се счита за „положителна престация“ или за мярка, равностойна на такава престация. С други думи, тази съдебна практика не може да се счита за относима в случая, когато ad hoc характерът на разглежданата мярка, какъвто извод се налага в случая предвид промяната в статута на France Télécom, е очевиден. Впрочем намирам известна непоследователност да се твърди, от една страна, че законът от 1990 г. изправя France Télécom пред неблагоприятно структурно положение — което донякъде го поставя в много особена ситуация — и от друга, че оценката дали е налице икономическо предимство следва да се направи през призмата на „нормалните пазарни условия“.

48. Второ, доводът на Orange, който е изведен по-общо от това, че спорната мярка е предназначена да го освободи от неблагоприятно положение или структурен недостатък, също не е убедителен.

49. Всъщност Съдът е уточнил, че обстоятелството, че държава членка иска чрез едностранни мерки да доближи съществуващите в определен икономически сектор условия на конкуренция до тези в други държави членки, не означава, че тези мерки нямат характер на помощи [19].

50. Тази съдебна практика е непосредствено продължение на правилото, че за да бъде квалифицирана дадена мярка като държавна помощ, не е необходимо да се съобразяват причините или целите на тази мярка, тъй като от значение са само нейните последици. Ето защо по мое мнение фактът, че държавен орган иска с приемането на специфични мерки да компенсира специфични разходи, наложени в резултат от изменението на статута на определен субект, но без връзка с изпълнението на задължения за обществена услуга съгласно условията, определени в решение Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg [20], няма как да отнеме на тези мерки характера на икономическо предимство, което може да бъде квалифицирано като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Макар да не може да се отрече, че Общият съд се е отклонявал от това правило по определени поводи, доколкото ми е известно, изброените случаи [21] са изолирани [22] и във всеки случай не са били потвърдени от Съда [23].

51. То намира солидна опора и в обстоятелството, че компенсирането на неблагоприятните структурни положения може, ако се наложи, да бъде взето предвид при проверката за съвместимост на дадена мярка за държавна помощ с общия пазар в съответствие с член 107, параграф 3 ДФЕС, като тези, които са под формата на регионални [24] или екологични [25] помощи.

52. Във всеки случай, както изтъкнах по-горе относно контекста на спорната мярка, никак не съм убеден, че с приемането на закона от 1990 г. France Télécom всъщност е било поставено в неблагоприятно структурно или конкурентно положение, което законът от 1996 г. е имал за цел да отстрани.

19 — Вж. решение Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия (C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, EU:C:2011:368, т. 95 и цитираната съдебна практика), което в това отношение обезсилва казуистичния подход, възприет от Общия съд в решение Hotel Cipriani и др./Комисия (T-254/00, T-270/00 и T-277/00, EU:T:2008:537).

20 — C-280/00, EU:C:2003:41.

21 — Решения Danske Busvognmænd/Комисия (T-157/01, EU:T:2004:76, т. 196 и сл.) и Hotel Cipriani и др./Комисия (T-254/00, T-270/00 и T-277/00, EU:T:2008:537, т. 86 и сл.).

22 — За това свидетелстват по-новите решения на Общия съд (вж. по-специално решение British Telecommunications и BT Pension Scheme Trustees/Комисия, T-226/09 и T-230/09, EU:T:2013:466, т. 71 и определение Stahlwerk Bous/Комисия, T-172/14 R, EU:T:2014:558, т. 59).

23 — Вж. решение Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия (C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, EU:C:2011:368, т. 92 и 94—96).

24 — Вж. по-специално по делото, известно като „Азорски острови“, решение Португалия/Комисия (C-88/03, EU:C:2006:511, т. 77).

25 — Вж. решение Комисия/Нидерландия (C-279/08 P, EU:C:2011:551, т. 75 и цитираната съдебна практика).

53. Струва ми се, че законът от 1990 г. е установил съвсем специфична схема на финансиране на пенсиите на бившите държавни служители на France Télécom. Съгласно тази схема държавата е в крайна сметка единственият задължен да внася пенсиите на държавните служители субект.

54. Този закон цели да урегулира насрещната престация, която France Télécom трябва да внася поради предоставянето на разположение на държавни служители, насрещна престация, за която не е очевидно, че сама по себе си би била неблагоприятна за това дружество.

55. Както изтъква Комисията в съображение 103 от спорното решение, без жалбоподателят реално да е възразил срещу това в първоинстанционното производство, разходите, от които France Télécom е било освободено, не са били нито нови, тъй като законът от 1990 г. възпроизвежда дотогавашната бюджетна практика, нито непредвидими, тъй като предприятието е начислявало провизии за тази цел, нито са дерогирали общия социалноосигурителен режим, тъй като той не се прилага по отношение на насрещната престация, внасяна от France Télécom.

56. Обстоятелството, че финансовата тежест, наложена на France Télécom по силата на закона от 1990 г., впоследствие е била възприета като неблагоприятна и дори прекомерна поради намаляващия брой работещи в него и правещи вноски държавни служители, няма отношение към наличието на структурно предимство. Това положение е следствие от решението на законодателя да запази на работа в правния субект France Télécom известен брой държавни служители, с произтичащите оттук предимства и недостатъци, независимо от промяната на неговия статут.

57. Трето, в продължение на споменатото по-горе относно тълкуването на решение Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), което е уместно да бъде възприето, трябва да подчертая, че избраната референтна рамка, а именно „нормалното положение“, с което следва да бъде сравнявано положението, произтичащо от разглежданата мярка, не може да бъде приравнено на „схемата, приложима към конкурентните на France Télécom предприятия по отношение на вноските за пенсия „от работодателя“, предвидени в общата схема на социалното осигуряване“. Наличието на икономическо предимство не може да бъде анализирано в зависимост от поетата от конкурентите на France Télécom тежест под формата на вноски в общата схема по простата причина, че поетата от France Télécom тежест за целите на финансирането на пенсиите на нейните служители, които са бивши държавни служители, няма отношение към посочената обща схема.

58. Приемането на закона от 1990 г. е продължение на действалата дотогава система за финансиране на пенсиите. За разлика от него законът от 1996 г. съществено променя финансовата тежест, която France Télécom трябва да понесе поради решението държавните служители да бъдат задържани на работа в него.

59. Накрая, предвид задължението на съда да провери наличието на евентуално противоречие в мотивите на обжалваното съдебно решение следва да се провери дали няма противоречие между, от една страна, съображение 97 от спорното решение (съгласно което „предоставянето на обучени от държавата обучени държавни служители на France Télécom без никаква насрещна престация по отношение на платените или предстоящи за плащане пенсии би предоставило очевидно предимство на предприятието“) и от друга страна, съображение 102 от същото решение (където се посочва, че „за да се направи оценка на положението на France Télécom, то трябва да бъде съпоставено с положението на държавно или частно предприятие, което би наело държавни служители, които биха запазили своя статут“), както и посочването на конкурентната ставка на равно заплащане при проверката за съвместимостта на помощта съгласно член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС.

60. В тази насока следва да се отбележи, че със съображение 97 от спорното решение Комисията е целяла да отговори на доводите, че законът от 1990 г. е поставил France Télécom в неблагоприятно структурно положение.

61. Колкото до съображение 102 от същото решение, то има за цел да направи паралел с особеното положение на La Poste, което е свързано с доста подобна на настоящата мярка. В това съображение Комисията в частност подчертава, че „логиката и разпоредбите на пенсионната схема на държавните служители на France Télécom преди реформата от 1996 г. са били същите като тези от сравнимата схема, приложена към La Poste по същото време“.

62. Що се отнася до посочването на конкурентната ставка на равно заплащане в рамките на преценката за съвместимост на помощта, както Комисията съвсем основателно обясни в съдебното заседание, тя се дължи на факта, че референтната дата за установяване на предимството, представляващо помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, в настоящия случай е различна от релевантната за проверката на съвместимостта на помощта съгласно параграф 3, буква в) от същия член. Предимството следва да бъде идентифицирано съобразно последиците, настъпили от датата на приемане на спорната мярка. Проверката за съвместимост пък на мярка, представляваща помощ, неминуемо е за в бъдеще и налага да се изхожда от положение на оптимална либерализация на пазарите на далекосъобщенията и на премахване на предимствата и на ограниченията, с които се сблъскват някои исторически оператори поради въвеждането на някогашните държавни монополи.

63. Ето защо съм на мнение, че в спорното решение няма противоречия по този въпрос и че следователно първата част от първото основание трябва да бъде отхвърлена.

2. По втората част — грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката дали спорната мярка е селективна

64. Orange смята, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точки 52 и 53 от обжалваното съдебно решение е приел, че спорната мярка е селективна, понеже се отнася единствено до Orange. Според Orange една индивидуална държавна мярка е селективна само ако третира по-благоприятно дадено предприятие в сравнение с други предприятия, които се намират в сходно фактическо и правно положение. Orange счита, че в случая Общият съд не е трябвало да просто да предположи, че условието за селективност е изпълнено поради напълно ad hoc характера на спорната мярка.

65. Убеден съм, че тази част следва да бъде отхвърлена.

66. Както отбелязах наскоро по делото, по което е постановено решение Комисия/MOL [26], разглеждането на условието за селективност, посочено в член 107, параграф 1 ДФЕС, има смисъл единствено ако предмет на разглеждане е държавна мярка с общо приложение.

67. Всъщност изискването за селективност не играе една и съща роля според това дали разглежданата мярка е предвидена като индивидуална помощ или като обща схема за подпомагане. При преценката на индивидуална мярка идентифицирането на икономическото предимство позволява по принцип да се предположи неговият „специфичен“ характер и съответно да се направи изводът, че то е и селективно. Обратно, при разглеждането на схема с

26 — Вж. заключението ми по дело Комисия/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:32, т. 47). Вж. решение Комисия/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, т. 60).

общ характер селективността помага да се установи дали предполагаемото предимство, макар и отнасящо се до икономическите оператори като цяло, с оглед заложените в него обективни критерии всъщност не облагодетелства само определени видове предприятия или групи от предприятия [27].

68. Така Съдът е уточнил, че в случай на индивидуална помощ идентифицирането на икономическото предимство по принцип позволява да се презюмира неговата селективност [28], и ми се струва, че това не зависи от въпроса дали на съответния пазар или съответните пазари има оператори, които са в сходно фактическо и правно положение.

69. Спорната в настоящия случай мярка, която се изразява в облекчаването на разходите, свързани единствено с пенсиите на държавните служители на France Télécom, което следва от разпоредбите на закона от 1996 г., безспорно е индивидуална. При това положение исканата от Orange преценка за селективност на спорната мярка е лишена от смисъл.

70. Цитираната от жалбоподателя съдебна практика, свързана със законодателни мерки с общо приложение, в това отношение не е в негова подкрепа.

71. Що се отнася най-напред до дело 3M Italia [29], всъщност следва да се отбележи, че по него пред италианския съд е оспорена национална данъчна разпоредба [30], по-специално от гледна точка на правото на държавните помощи. Призован да уточни дали и доколко спорната държавна намеса отговаря на условието за селективност, предвидено в член 107, параграф 1 ДФЕС, Съдът постановява, че за да се прецени дали дадена мярка, за която той изрично приема, че е „с общ характер“ [31], е селективна, следва да се провери дали в рамките на определен правен режим тази мярка представлява предимство за някои предприятия спрямо други, които се намират в сходно фактическо и правно положение. Освен че не е в подкрепа на защитаваното от Orange становище, последното съображение потвърждава идеята, че проверката на селективността на дадена мярка има смисъл единствено когато става въпрос за обща мярка, установяваща разграничение между предприятията, което не произтича „от естеството или от структурата на системата, в която [тя] се вписва[…]“ [32].

72. Също така по делото, по което е постановено решение Trapeza Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235), предмет на разглеждане са били привилегиите, предоставени на банка Agrotiki Trapeza tis Ellados AE (ATE) съгласно Закон 4332/1929 [33], а именно освобождаване от някои разходи, като правото едностранно да впише ипотека върху недвижими имоти, принадлежащи на земеделски производители или на други лица, извършващи свързана със земеделието дейност, правото да иска принудително изпълнение въз основа на обикновен частен документ и освобождаването от разходи и такси при вписването на тази ипотека и при принудителното изпълнение. Сезиран с преюдициално запитване, за да определи дали тази национална мярка може да бъде квалифицирана като „държавна помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (понастоящем член 107, параграф 1 ДФЕС), в този контекст Съдът е посочил просто, че „от предоставената пред Съда преписка не следва, че другите банки се ползват от такова освобождаване, което показва, че тази мярка има селективен характер“.

27 — Вж. заключението ми по дело Комисия/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:32, т. 50—52).

28 — Вж. решение Комисия/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, т. 60).

29 — C-417/10, EU:C:2012:184.

30 — А именно член 3, параграф 2bis, буква b), от Декрет-закон № 40/2010 (GURI № 71 от 26 март 2010 г.), преобразуван, с изменения, в Закон № 73/2010 (GURI № 120 от 25 май 2010 г.

31 — Вж. точка 39 от това решение.

32 — Вж. точки 40—43 от същото решение.

33 — FEK A’ 283.

3. По третата част — грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката му относно критерия за засягане на конкуренцията

73. Orange упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото и че не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като в точки 63 и 64 от обжалваното съдебно решение приел за изпълнен критерия за засягане на конкуренцията, доколкото финансовите средства, освободени чрез спорната мярка, са могли да благоприятстват развитието на дейностите на Orange на пазари, отскоро открити за конкуренция, и тъй като признал, че посочената мярка е била необходима, за да позволи на Orange да участва в развитието на конкуренцията. То изтъква по-специално, че след обсъждането на направените от Комисията преценки Общият съд бил длъжен да стигне до извода, че не е надлежно установено наличие на антиконкурентен резултат, доколкото определената референтна рамка включва единствено Orange, и че самата Комисия признала, че разглежданата мярка е била нужна, за да се осигури основана на качеството конкуренция на пазар, който тепърва се отваря за конкуренция.

74. Според мен последната част от първото основание също трябва да бъде отхвърлена.

75. Колкото до оплакването за липса на мотиви, според мен обжалваното съдебно решение ясно излага причините, поради които Общият съд е потвърдил преценката на Комисията относно условието за нарушаване на конкуренцията. В съответствие с изискванията, установени в постоянната съдебна практика в тази област[34], изложените мотиви са позволили на заинтересованите лица да се запознаят със съображенията, с които е обосновано обжалваното съдебно решение, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни контрол в производството по обжалване.

76. Нещо повече, за мен в съображенията на Общия съд не са налице грешки. В частност обстоятелството, впрочем признато от Orange, че освободените с тази мярка финансови средства, чийто актуализиран към 1996 г. размер е над 13 милиарда евро, са можели да благоприятстват развитието на дейностите на жалбоподателя, сочи именно, че тя е имала, най-малкото потенциално, влияние върху конкуренцията, независимо от това каква е преследваната с тази мярка цел, евентуално — от общ интерес.

77. Предвид всички изложени по-горе съображения предлагам първото основание да бъде отхвърлено.

B– *По второто основание — грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката дали спорната мярка е съвместима с вътрешния пазар*

1. По първата част — изопачаване на фактите и неизпълнение на задължението за мотивиране, допуснати от Общия съд при преценката на целта на извънредната вноска в определен размер

78. Orange счита, че Общият съд е изопачил изложените пред него факти и не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като в точки 93 и 94 от обжалваното съдебно решение приел, че текстът на член 30 от закона от 1990 г., изменен с член 6 от закона от 1996 г., допуска тълкуване в смисъл, че извънредната вноска в определен размер не представлява социалноосигурителен разход, а преследва други цели, и че следователно Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че неотразяването на необичайните рискове в погасителната вноска „от работодателя“ не може да бъде компенсирано от посочената вноска.

34 — Вж., наред с множество други дела, решения ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др. (C-201/09 P и C-216/09 P, EU:C:2011:190, т. 78), Land Burgenland и др./Комисия (C-214/12 P, C-215/12 P и C-223/12 P, EU:C:2013:682, т. 81) и Франция/Комисия (C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 88).

79. За мен тази част от доводите на жалбоподателя не може да бъде възприета.

80. В тази насока е нужно да напомня, че като изключение от принципа, че по жалба срещу съдебно решение Съдът не следва да проверява фактите, контролът за изопачаване на фактите следва да се тълкува ограничително, което в случая означава да се определи дали от доказателствата явно се установява, че Общият съд е изкривил значението, което трябва да бъде отдадено на закона от 1996 г.[35].

81. По-конкретно, става въпрос да се определи дали съображенията в точки 92 и 93 от обжалваното съдебно решение относно естеството на описаните в член 6 от закона от 1996 г. спорни вноски са явно неправилни.

82. Случаят изглежда не е такъв.

83. Както се установява от доказателствата по преписката, член 30 от закона от 1990 г., изменен с член 6 от закона от 1996 г., задължава France Télécom да внася в държавната хазна като насрещна престация за служебното уреждане от страна на държавата на отпуснатите пенсии, от една страна „погасителна вноска „от работодателя“, […] [чиято с]тавка[…] се изчислява, така че да бъдат уеднаквени нивата на задължителните социални и данъчни разходи въз основа на заплатите между France Télécom и останалите предприятия от сектора на далекосъобщенията, предмет на общото право за социалноосигурителните плащания“ (вж. буква c) от тази разпоредба). От друга страна, в буква d) тази разпоредба налага „извънредна вноска с определен размер, която заедно с реда и условията за плащането ѝ се определя в закона за държавния бюджет“.

84. Като потвърждава в точки 92—94 от обжалваното съдебно решение извода на Комисията, че за разлика от извънредната вноска с определен размер вноската „от работодателя“ няма за цел да достигне конкурентната ставка на равно заплащане и че следователно неотчитането на необичайните рискове в погасителната вноска „от работодателя“ не може да бъде компенсирано от извънредната вноска с определен размер, Общият съд по никакъв начин не е изопачил фактите, нито ми се струва да е допуснал грешка при прилагане на правото, която да бъде критикувана в настоящото производство по обжалване.

85. Обратно на становището на жалбоподателя, точка 93 от обжалваното съдебно решение не разглежда само въпроса дали извънредната вноска с определен размер, предвидена в член 30 от закона от 1996 г., представлява „социален разход“ за Orange или не, а определя и дали тази вноска, подобно на погасителната вноска „от работодателя“, всъщност е била предназначена да гарантира конкурентната ставка на равно заплащане. Така Общият съд е целял да отговори на доводи, изтъкнати именно от жалбоподателя и изложени в точка 91 от обжалваното съдебно решение, относно подлежащата на доказване връзка между салдото на извънредната вноска с определен размер и плащането на вноската „от работодателя“.

86. От друга страна смятам, че съображенията на Общия съд в точки 92—94 от обжалваното съдебно решение не могат да се приемат за страдащи от липса на мотиви. Всъщност се установява, че Общият съд е отговорил в достатъчна степен на изложените от жалбоподателя доводи в този контекст. Тези съображения позволяват на жалбоподателя да се запознае с причините, поради които Общият съд е отхвърлил тези доводи, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни контрол[36].

35 — За относително нов пример за характера на контрола на Съда относно обхвата на съответното национално право вж. подхода, приложен по делото, по което е постановено решение Франция/Комисия (C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 78—83).

36 — Вж. съдебната практика, цитирана в бележка под линия 34.

87. Накрая, струва ми се, че под претекст за допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото жалбоподателят всъщност се опитва да оспори преценката на фактите, извършена от Общия съд. Тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда [37].

2. По втората част — неизпълнение на задължението за мотивиране, допуснато от Общия съд при преценката на „прецедента La Poste“ [38]

88. Orange счита, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, понеже в точки 99—101 от обжалваното съдебно решение просто възпроизвел преценката на Комисията, без да анализира изложените от Orange доводи с цел да докаже, че тези съображения са погрешни. Освен това Общият съд не разгледал останалите доводи на Orange, че Комисията неправилно е третирала по различен начин пенсионната реформа на държавните служители в Orange и на държавните служители в La Poste.

89. За мен доводите, развити в рамките на настоящата част, трябва да бъдат обявени за неотносими, тъй като са насочени срещу мотиви, чието обезсилване не би могло да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение [39].

90. Всъщност следва да се отбележи, че разсъжденията, изложени от Общия съд в точки 99—101 от обжалваното съдебно решение относно значението, което трябва да бъде придадено на Решение 2008/24, са само за пълнота, което ясно се вижда от използвания в началото на точка 99 от решението израз „Освен това“.

91. В това отношение следва да се уточни, че с втората част от второто основание, изложено пред Общия съд, жалбоподателят по същество изтъква, че като отказва да приложи в настоящото производство същите съображения като приложените в Решение 2008/24, във връзка с реформа, съпоставима с извършената спрямо жалбоподателя, Комисията е допуснала няколко грешки в преценката и е нарушила принципите на недопускане на дискриминация и на равно третиране [40].

92. В отговор на тези доводи Общият съд посочва, както е подчертала и Комисията, че законосъобразността на решение на Комисията, с което се констатира, че дадена помощ не отговаря на условията за прилагане на тази дерогация, трябва да се преценява само в рамките на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, а не в светлината на твърдяна по-ранна практика [41].

93. Единствено като допълнение Общият съд отбелязва, че в съображения 152—165 от спорното решение Комисията изключва възможността към момента на съответните реформи La Poste и France Télécom да са били в сходно фактическо и правно положение [42]. Що се отнася по-специално до преценката на извънредната вноска с определен размер в двата казуса, която жалбоподателят оспорва в настоящия случай, според Общия съд Комисията е изтъкнала, че условието, което налага преразпределянето на извънредната вноска с определен размер на La Poste, е било определено, след като тя е започнала официалната процедура по разследване. Това

37 — Решение Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др. (C-628/10 P и C-14/11 P, EU:C:2012:479, т. 85 и цитираната съдебна практика).

38 — Решение 2008/204/ЕО на Комисията от 10 октомври 2007 година относно държавната помощ, отпусната от Франция във връзка с реформата на схемата за финансиране на пенсиите на държавните служители, прикрепени към La Poste (ОВ L 63, стр. 16).

39 — Вж. в този смисъл решения Aéroports de Paris/Комисия (C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 41 и 67 и цитираната съдебна практика), Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 148 и цитираната съдебна практика) и InnoLux/Комисия (C-231/14 P, EU:C:2015:451, т. 83).

40 — Вж. точка 97 от обжалваното съдебно решение.

41 — Вж. точка 98 от обжалваното съдебно решение.

42 — Вж. точка 99 от обжалваното съдебно решение.

положение ѝ е дало възможност да прецени тази вноска от гледна точка на конкурентната ставка на равно заплащане, докато налагането на извънредна вноска с определен размер в случая на France Télécom е направено доста преди и извън контекста на образуваното от Комисията производство [43].

94. Тъй като твърдението, че втората част на второто основание е налице, следва да бъде обявено за неотносимо, твърдението, че второто основание е налице, следва да бъде отхвърлено като частично неоснователно и частично неотносимо.

Г– *По третото основание — грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при преценката относно периода, през който помощта е неутрализирана от извънредната вноска с определен размер*

95. Orange твърди, че Общият съд е изопачил фактите и е извършил замяна на мотиви, доколкото в точки 107 и 108 от обжалваното съдебно решение е приел, че премахването на разходите за компенсация и свръхкомпенсация е част от помощта, дефинирана в член 1 от спорното решение, въпреки че в съображение 119 от спорното решение е направен само извод, че спорната помощ се изразява в намаление на насрещната престация, каквато е вноската „от работодателя“, без да са споменати разходите за компенсация и свръхкомпенсация.

96. С развитите от жалбоподателя доводи Общият съд е упрекнат за това, че неправилно е извършил замяна на мотиви във връзка с конкретното дефиниране на разглежданата помощ.

97. Не считам този довод за убедителен.

98. Действително в точка 107 от обжалваното съдебно решение Общият съд изтъква, че „за съжаление е вярно, че съображение 119 от [спорното] решение, което съдържа извода за наличието на помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, посочва само, че помощта се изразява в намаляването на „насрещната престация, каквато е „вноската „от работодателя“, без да споменава разходите за компенсация и свръхкомпенсация“.

99. Общият съд обаче приема, че въпреки тази неточност при дефинирането в спорното решение „както от контекста на [спорното] решение, така и от член 1 от него се установява, че според Комисията помощта се изразява в намаляването на насрещната престация, внасяна дотогава от жалбоподателя, което по необходимост включва всички разходи, понасяни от последния преди влизането в сила на спорната мярка“.

100. С оглед на последното съображение и като се има предвид уточнението, че Общият съд изрично е споменал дефиницията на помощта, съдържаща се в член 1 от спорното решение [44], както и насоките в съображение 18 (включително таблица 1) и съображение 105 от това решение [45], според мен Общият съд правилно е заключил, че Комисията не е нарушила задължението си за мотивиране [46].

101. По изложените дотук мотиви считам, че твърдението, че последното основание е налице, следва да бъде отхвърлено като неоснователно и съответно жалбата да бъде изцяло отхвърлена.

43 — Вж. точка 100 от обжалваното съдебно решение.

44 — Вж. точка 104 от обжалваното съдебно решение.

45 — Вж. точка 105 от обжалваното съдебно решение.

46 — Вж. точка 109 от обжалваното съдебно решение.

V – Заключение

102. По предходните съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

„1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Orange SA да заплати съдебните разноски“.